

ringen vil have den; som den her foreligger, er den efter min Mening ikke passende.

Madvig: Jeg vilde ønske, at den ærede 2den Landsthingsmand for 6te Kreds (Milling) havde bestemt anført, naar jeg skulde have ytret, at Embedsmændene kunde have et Krav paa at bringe deres Børn i den samme Stilling, som de selv ere. Jeg troer albrig at have udtalt dette. Derimod kan det gjerne være, at jeg har talt om, at man ikke skal nægte Embedsmanden Midler til at kunne sørge for sine Børn og gjøre dem skikke til en Livsvirksomhed, og at han ikke med den samme Letthed kan gjøre det som mange Andre. Det er ganske vist lettere for Kjøbmanden, Landmanden og Haandværkeren, at skaffe sine Børn i en Stilling, end det er for Embedsmanden. Han har yderst vanskeligt ved at gjøre Noget for sine Børns Livsstilling, og forsaavidt troer jeg, at det ikke er et ubilligt Krav, at det gjøres ham muligt at lade sine Børn erhverve Kundskaber i den Retning. Men jeg skal ogsaa vedkjende mig ligefrem, hvad jeg anseer for Sandt. Man kan ikke paa eengang forlange af en Fader, at han skal have en høiere Dannelse, og at han ikke skal kunne give sine Børn nogensomhelst anden Dannelse end den ganske almindelige Art af Dannelse. Det er en aldeles uretfærdig og uigjennemførlig Forbring at sige, at man vil have bænne og dygtige Herredsfogeder, men at man ikke vil give dem Midler til at give deres Sønner mere Kundskab og Dannelse end den, der erhverves i Almuefoklerne, thi idet man siger dette, kræver man en Afstand imellem Forældre og Børn, som ikke bør være, og som ingen Mand kan underkaste sig. Jeg forlanger derfor slet ikke nogen Forret for Embedsmænd i saa Henseende fremfor Mænd, der høre til andre Klasser i Samfundet, men ganske vist forlan-

ger jeg, at en Mand i en Herredsfogeds Stilling skal have Midler til at forskaffe sine Børn en noget bedre Dannelse end den, Almuefoklerne give, og vil man angribe denne Sætning, saa angrib den, den vedkjender jeg mig. Forresten er der i vore Indretninger ingen Tendents til fastemæssig at begunstige Embedsmænd med Hensyn til deres Børns Opdragelse til at blive Embedsmænd. I vore lærde Skoler — for at nævne en Anstalt, hvorigjennem jo de vorbende Embedsmænd maae gaae, og som jeg kjender nøie til — er det næsten en given Sag, at enhver Almuemands Søn paa Landet, det være Gaardmand eller Huusmand, faaer, naar han indsættes i Latinskoen, fri Underviisning og sædvanligviis Stipendier, ligesom man ogsaa er meget facil ved de Underføgelser, man anstiller over hans Qualificationer. Men saasnart man har at gjøre med Sønner af en Embedsmænd, der har en fast Gage, som stiger op til et vist Beløb, saa er man meget utilbøielig til at tilstaae ham fri Underviisning, og en Herredsfoged kan være ganske vis paa, at naar der ikke er aldeles extraordinaire Omstændigheder, f. Ex. et overmaade stort Antal Børn eller noget lignende, saa vil hans Søn albrig opnaae Stipendier.

Milling: Naar den ærede Landsthingsmand, der sidder foran mig (Broedborff), har opfattet mine Ord, som om jeg vilde nægte Embedsmændene Midler til at lade deres Børn faae en god Underviisning, maa jeg meget beklage dette. Jeg har nemlig udtalt, at Embedsmændene i saa Henseende burde stilles paa samme Standpunkt som Andre, og jeg troer ogsaa, at der nok vil blive Noget tilovers for Embedsmændene ligesom for Andre. Jeg har kun udtalt, at Afgangen burde være lige for Alle.